

Vsi smo imeli strica radi, toda ovčko smo mu dali jako težko. Odreči pa mu je skoro nismo mogli, ker smo bili vedno najboljši prijatelji, in nam je stric obljubil, da jo priženejo vselej otroci s seboj, kadar nas pridejo obiskat.

Tako je odšla ovčka od nas. Tolažili smo se samo s tem, da se ji bo pri stričevih gotovo še boljše godilo kot pri nas na kmetih, saj v mestu imajo vsega dovolj, in ovčka bo gotovo jedla, kar se ji bo ljubilo, in radi jo bodo imeli kot pri nas. To nas je tolažilo.

Žalostno je ubožica zameketala, ko so jo zvečer odvedli v mesto. Naš Tonček — prvo leto nosi hlače — pa je začel jokati . . .

„Oh, mama,“ je rekel, „skolo gotovo je ne bom nikdal vec videl.“ In ulile so se mu še obilnejše solze. Komaj smo ga potolažili, obetajoč mu, da pridejo v nedeljo spet stričevi k nam in priženejo tudi ovčko s seboj.

In to se je tudi zgodilo. Hej, kako nam je letela žival naproti, ko nas je ugledala! Skakala je okrog nas in meketala kot bi nam hotela dopovedati, kaj je vse v mestu videla in doživela in kako nas je želela zopet enkrat videti.

Skoro vsako nedeljo pridejo stričevi k nam in z njimi prihaja še vedno ovčka, naše največje veselje. Vedno je še taka kot je bila pri nas: vesela, zabavna in šaljiva, da nikdar takega! Saj je pa tudi lahko! V mestu se ji menda godi najbolje. Dobi vedno solate in druge zelenjave, ki je ne porabijo v kuhinji, otroci pa jo pasejo na vrtu za hišo in ženejo jo tudi iz mesta na travnike. Prav privoščimo to dragi živalci, saj jo imamo vedno rajši zaradi njene ljubeznivosti . . .

Časih v nedeljo vidi ovčko tudi še Okornov Jakec. Kar za kakšen ogel smukne fant! Ne vemo, ali ga je sram ali se boji . . . Nekaj bo že, kar tako ne beži pred njo . . . E, greh vedno malo zbode, četudi se po pokori spomnimo nanj . . . Tako je tudi pri Jakcu.

Hruške pa zoré prav lepo. In dedek pravi, da jih bo Jakec dobil veliko in prav lepih, da bo pomnil, kako ga je ovčka učila nevedé potrpežljivosti in poštenosti . . .

## *Vrnitev pomladi.*

*K nam prišla je mlada deva,  
ljubka Vesna zlatolasa,  
v halji rožni, dragoceni,  
s kito cvetja okrog pasa.*

*Z ljubo Vesno, aj, je prišlo  
zaželeno prerojenje,  
in povsod se prebudilo  
preveselo je življenje.*

*In prišle so z mlado Vesno  
v kraje naše pevke ptice;  
gnezditi pod hišnim krovom  
so začele lastovice.*

*Radostna zveni zdaj pesem  
tja po dolu in po bregu,  
saj posmrtnice otroci  
pojejo veseli snegu.*

*Branko Brankovič.*